ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМИТЕТА КП (б) ГВИЛИССКОГО И СОВЕТОВ ДЕПУТАТОВ ТРУДЯЩИХСЯ ГРУЗИНСКОЙ ССР

КОМУНИСТИ

№ 136 (5336)
1939 წ.
16 ივნისი

ხელმოწერის ფასი: ერთი თვით 3 მან. 60 კაპ., სამი თვით 10 მან. 50 კაპ., ექვსი თვით 20 მან., ერთი წლით 40 მან. განცხადებათა ფასი: ერთი სტრიქონი ერთ სვეტში 1 მან. 50 კაპ. ფულადი გზავნილები უნდა გაიგზავნოს: ქ. თბილისი, ფოსტის განყოფილება № 1, ფოსტა-ტელეგრაფის სამმართველოს ბეჭდვითი ნაწარმის სექტორში.

ᲙᲝᲛᲣᲜᲘᲡᲢᲘ

ორგანო საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტისა და საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმისა

ხუთშაბათი, 1939 წლის 16 ივნისი

ᲛᲔᲪᲜᲘᲔᲠᲔᲑᲘᲡ ᲓᲐᲠᲒᲨᲘ

სრულიად-საკავშირო სასოფლო-სამეურნეო

გამოფენის კანდიდატები

რით მივდივართ გამოფენაზე

ჩაქვის ლენინის სახელობის ჩაის საბჭოთა მეურნეობას უჭირავს 1.200 ჰექტარი ფართობი, რომელზედაც გაშენებულია როგორც ჩაი, ისე ციტრუსები, ტუნგო, ევკალიპტი და სხვა ძვირფასი ტექნიკური და სუბტროპიკული კულტურები. ამხ. ლ. ბერიას მითითებათა რეალიზაციის შედეგად საბჭოთა მეურნეობა უკვე რენტაბელური გახდა.

აგრონომისძიებათა მტკიცედ გატარებით აქ ყოველწლიურად მატულობს ჩაისა და ციტრუსების მოსავალი. 1935 წელს ჩაქვის საბჭოთა მეურნეობამ 720.864 კილოგრამი ჩაის მწვანე ფოთოლი მიიღო—2.400 კილოგრამი თვითეულ ჰექტარზე, შემდეგ კი მოკრეფილ იქნა 1.179.662 კილოგრამი — 3.414 კილოგრამი საშუალოდ ჰექტარზე.

1937-38 წლების მიღწევებით ჩაქვის საბჭოთა მეურნეობამ მოიპოვა უფლება მონაწილეობა მიიღოს სრულიად-საკავშირო სასოფლო-სამეურნეო გამოფენაში. ორი უკანასკნელი წლის განმავლობაში ჩვენ მივიღეთ ჰექტარზე საშუალოდ 3.000 კილოგრამი ჩაის მწვანე ფოთოლი. მეურნეობა გამოფენაზე მიდის აგრეთვე ციტრუსების ხაზითაც. 1937-38 წელს თვითეულ ძირ მანდარინის ხეზე 350 ცალის ნაცვლად მივიღეთ საშუალოდ 533 ცალი ნაყოფი.

მეურნეობაში სულ ჩაისა და ციტრუსების 47 საწარმოო ბრიგადაა, აქედან გამოფენაში მონაწილეობას იღებს 29 ბრიგადა, 43 სტახანოველი და 17 აგრონომი და აგროტექნიკოსი.

თამარ დიხამინჯიას ბრიგადამ, რომელიც გამოფენაზეა წარდგენილი და უკვლის 9 ჰექტარ პლანტაციას, შარშან ჰექტარზე მიიღო საშუალოდ 6.900 კილოგრამი ჩაის მწვანე ფოთოლი, არ. მაზმანიანის ბრიგადამ—3.000 კილოგრამი. მესამე აგრონომში, რომელსაც აგრ. მ. მიქაძე ხელმძღვანელობდა (მიქაძე ამჟამად დაწინაურებულია მეურნეობის უფროს აგრონომად), შარშან ჰექტარზე საშუალოდ 3.905 კილოგრამი ჩაის ფოთლის მოსავალი მიიღეს.

გამოფენაზე წარდგენილ სტახანოველ მკრეფავთა შორის განსაკუთრებით აღსანიშნავია ევდოკია ლორთქიფანოვა, რომელმაც შარშან სეზონში 2.500 კილოგრამის ნაცვლად 6.684 კილოგრამი ჩაის მწვანე ფოთოლი მოჰკრიფა. სტახანოველმა კ. მატვეენკომ მოჰკრიფა 5.221 კილოგრამი, ვ. ლომანძა—5.318 კილოგრამი.

ლეონიდე პასკონის ბრიგადამ 1937—1938 წლებში მანდარინის თვითეულ ხეზე მიიღო საშუალოდ 703 ცალი ნაყოფი, ავქსენტი აბუსერიძის ბრიგადამ—505. სტახანოველმა მუშამ გიორგი გლაზკოვმა, რომელიც 400 ძირ სრულმოსავლიან მანდარინს უვლის, თვითეულ ხეზე მიიღო საშუალოდ 742 ცალი ნაყოფი, ე. შპარტალიუკმა მასზე მიმაგრებული 200 ძირი მანდარინის ხიდან 124.800 ნაყოფი მიიღო—624 ცალი თვითეულ ხიზე.

მეურნეობის მოწინავე სტახანოველები სოჭკეთესოდ მუშაობენ გამოფენაში მონაწილეობის უფლების მოპოვებისათვის და კარგ შედეგებსაც აღწევენ. ილია დოლიძის ბრიგადამ მარტო მაისში თვითეული ჰექტარზე საშუალოდ 1.703 კილოგრამი ჩაის მწვანე ფოთოლი მიიღო, მ. დობროვას ბრიგადამ—1.450 კილოგრამი. სტახანოველმა ზოია სლობოდნიუკმა მაისის მესამე დეკადაში მოჰკრიფა 686 კილოგრამი ჩაის მწვანე ფოთოლი, კატია დერკაჩოვამ — 578 კილოგრამი.

ჩაქვის მეურნეობამ მაისში 472.000 კილოგრამი ჩაის მწვანე ფოთოლი მოჰკრიფა და თვიური გეგმა 102,2 პროცენტით შეასრულა, ივნისის პირველ 4 დღეში კი თვიური გეგმა 14 პროცენტით იქნა შესრულებული.

ივ. თოდუაძე

ჩაქვის ლენინის სახელობის საბჭოთა მეურნეობის დირექტორი, აჭარის ასსრ უმაღლესი საბჭოს დეპუტატი.

მჭკიცედ დავიცვათ კოლმეურნეობათა საზოგადოებრივი მიწები განიავებისაგან

ფორმალური გაყოფით ზედმეტ მიწებს ინარჩუნებენ

ვანი (საკ. კორ.). რაიონის მთელ რიგ სოფლებში საკარმიდამო მიწების გაფართოების მიზნით ხშირად ფორმალურად ხდება ოჯახების გაყოფა. მაგალითად, სოფ. ზედა-ციხესულორის ლ. ბერიას სახელობის კოლმეურნეობის წევრმა პორფილე ბოჭორიშვილმა თავისი ოჯახი სამად გაჰყო და ამ გზით სამი ჰექტარი მიწა, სამი ცხენი და ორი ძროხა შეინახა. პ. ბოჭორიშვილს საკარმიდამო მეურნეობის შემოსავალი ძირითად წყაროდ აქვს გადაქცეული, კოლმეურნეობაში მუშაობას კი თავს არიდებს.

ამავე კოლმეურნეობის წევრი გალაქტიონ ბოჭორიშვილი ოჯახის ფორმალური გაყოფით ამჟამად ორ ჰექტარ მიწას პატრონობს.

სოფ. ზეინდრის კოლმეურნეობაში გრიგოლ და დიანოზ ხელაძეები ფორმალურად გაიყარნენ და ამ გზით ორი ჰექტარი მიწა შეინარჩუნეს. გრიგოლ ხელაძე ექიმია. იგი დიდხანია, რაც რაიონიდან წავიდა. დიანოზ ხელაძე კი ნოჭრად მუშაობს, საკარმიდამო მიწას დაჭირავებით ამუშავებს, საკოლმეურნეო შრომას თავს არიდებს, კოლმეურნეებისათვის დაწესებული შეღავათებით კი სარგებლობს.

კოლმეურნეები, ეცნობიან რა საკ. პ. (ბ) ც. კ-ისა და სსრკ სახკომსაბჭოს 27 მაისის დადგენილებას, კოლმეურნეობის გამგეობისაგან მოითხოვენ სასოფლო-სამეურნეო არტელის წესდების ურყევად გატარებას.

ნ. თვალაბეიშვილი

ვამხილოთ ცრუკოლმეურნეები

(სამტრედია, საკ. კორესპონდენტისაგან)

სამტრედიის რაიონში გრძელდება „კოლმეურნეობათა საზოგადოებრივი მიწების განიავებისაგან დაცვის ღონისძიებათა შესახებ“ საკ. კ. პ. (ბ) ც. კ-ის და სსრ კავშირის სახალხო კომისართა საბჭოს დადგენილების შესწავლა-დამუშავება. კოლმეურნეები ამხელენ და მკაცრად აკრიტიკებენ ცრუკოლმეურნეებს, რომლებიც ჯერ კიდევ ბევრია სამტრედიის რაიონში და რომლებიც ან სრულიად არ მუშაობენ კოლმეურნეობებში, ანდა მუშაობენ თვალისასახვევად და დროის მეტ ნაწილს თავის პირად მეურნეობას ანდომებენ.

ცენტრის უბნის XVII პარტყრილობის სახელობის კოლმეურნეობაში 30 კოლმეურნეზე მეტს მიმდინარე წელს კოლმეურნეობაში 5-8 შრომადღეზე მეტი არ გამოუმუშავებია, ხოლო არიან ისეთი ცრუკოლმეურნეებიც, რომლებიც კოლმეურნის ყველა უპირატესობით სარგებლობენ, ხოლო კოლმეურნეობაში არცერთი შრომადღე არა აქვთ გამომუშავებული, ასეთებია: ლ. სტურუა, ი. კახაძე, გ. საშიაშვილი, ი. ჩორგოლაშვილი და სხვები.

მსგავს მდგომარეობას ადგილი აქვს სოფ. ახალ-სინათლის კოლმეურნეობა „სოციალისტურ შეტევაში“ (თავმჯდომარე გ. შენგელია). აქ კოლმეურნე ტ. ნიკურაძეს მიმდინარე წელს გამომუშავებული აქვს მხოლოდ 3 შრომადღე.

ამავე კოლმეურნეობის წევრს ვერა გელამონიას წელს ერთი შრომადღეც არ გამოუმუშავებია. გარდა ამისა, აქ კოლმეურნეობას მძიმე ტვირთად აწევს 40-მდე ცუღლუტი კოლმეურნე: მ. ნიკოლეიშვილი, პ. რუხაძე და სხვ.

რაიონის ზოგიერთ კოლმეურნეობაში არიან ისეთი კოლმეურნეები, რომელთაც პირად სარგებლობაში ნორმაზე მეტი მიწა აქვთ. მაგალითად, ხუნჯულორის მე-9 პარტყრილობის სახელობის კოლმეურნეობაში ქ. მეიშვილს ნორმის ზევით აქვს 0,2 ჰექტარი. სოფ. იდორის ლენინის სახელობის კოლმეურნეობის წევრს ვ. გრიგოლაის ნორმის ზევით ჰქონდა 0,5 ჰექტარი. კოლმეურნეობამ ეს ზედმეტი ფართობი „ჩამოუჭრა“ მას და მისსავე შვილს პ. გრიგოლიას გადასცა, ასე რომ ამ მიწით ახლა ორივე მამა და შვილი სარგებლობს.

სოფ. ძველი სამტრედიის კოლმეურნეობამ საკოლმეურნეო ფართობიდან პირად სარგებლობაში მიწა მისცა კოლმეურნეობის არაწევრს ზამთარაძეს.

ზ. სიხარულიძე

იბრძვიან შრომის დისციპლინის განმტკიცებისათვის

(ხარაგოული, საკ. კორესპონდენტისაგან)

ორჯონიკიძის რაიონის კოლმეურნეობებში კვლავ გულდასმით იხილავენ საკ. კ. პ. (ბ) ც. კ-ისა და სსრკ სახკომსაბჭოს 1939 წლის 27 მაისის დადგენილებას „კოლმეურნეობათა საზოგადოებრივი მიწების განიავებისაგან დაცვის ღონისძიებათა შესახებ“. ამავე დროს კოლმეურნეობები ამჟღავნებენ სასოფლო-სამეურნეო არტელის წესდების დამახინჯების ფაქტებს, უდისციპლინობისა და კანონის დარღვევის შემთხვევებს, დამახინჯებებს.

სოფელ ღვერკის კოლმეურნეობა „წითელ სხივში“ მუშაობს კოლმეურნე ს. ხარატიშვილი, რომლის საკარმიდამო ფართობი 1.364 კვადრატულ საჟენს შეადგენს. გარდა ამისა იგი დაეუფლა ობოლი ძმისშვილის გ. ხარატიშვილის (რომელიც სოფელში აღარ ცხოვრობს) და ძმის--ავრონომ პავლე ხარატიშვილის საკარმიდამო ფართობებსაც. ამ გზით სერგო ხარატიშვილს ახლა თავის განკარგულებაში აქვს 2.574 საჟენი ფართობი. აღსანიშნავია, რომ ამ ფართობიდან 2.217 საჟენი მსმოიარე ვენახია. ხარატიშვილის საკარმიდამო მეურნეობის შემოსავალი გაცილებით მეტია, ვიდრე კოლმეურნეობიდან მიღებული შემოსავალი. ამიტომ ს. ხარატიშვილი კოლმეურნეობაში მხოლოდ იმიტომ ითვლება, რომ კოლმეურნეობის წევრის სახელი ატაროს.

სოფ. ხიდარის მესამე უბნის კოლმეურნეობაში ამავე კოლმეურნეობის სარევიზიო კომისიის თავმჯდომარე გ. ბერაძე თვითნებურად ჩასახლდა კოლმეურნეობის ფართობში, მითვისა 1,100 საჟენი მიწა.

რაიონის კოლმეურნეები, ერთსულოვნად იწონებენ რა პარტიისა და მთავრობის დადგენილებას „კოლმეურნეობათა საზოგადოებრივი მიწების განიავებისაგან დაცვის ღონისძიებათა შესახებ“, მოითხოვენ მიღებულ იქნას მკაცრი ზომები ცრუკოლმეურნეთა წინააღმდეგ.

დავ. გაბრიაძე

სანდრო კავსაძის დაკრძალვა

15 ივნისს დილით ხელოვნების დამსახურებული მოღვაწის სანდრო კავსაძის ნეშტი გადასვენებულ იქნა ხალხური შემოქმედების სახლში. სამგლოვიაროდ მორთულ დარბაზში, სადაც კუბო დაასვენეს, თავი მოიყარეს მომღერლებმა, მსახიობებმა, მწერლებმა, საზოგადოებრივი ორგანიზაციების წარმომადგენლებმა, კუბოსთან გამუდმებით მორიგეობდა სპატაკი ყარაული.

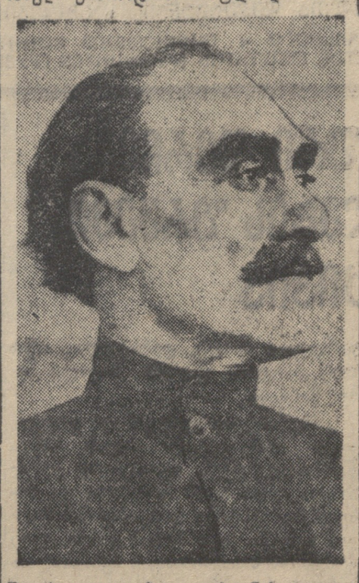

ნაშუადღევის 4 საათზე დაიწყო სამოქალაქო პანაშვიდი. დიდძალი ხალხი— განსვენებულის მოწაფეები, თანამშრომლები და პატივისმცემლები — მოაწყდა ამ დროისთვის ხალხური შემოქმედების სახლს. კუბო შეამკეს მრავალი გვირგვინებით და თაიგულებით.

გამოსვენების წინ, ცხედართან გამოსათხოვრად პირველმა წარმოთქვა სიტყვა — კომპოზიტორმა გ. კოკელაძემ (ხალხური შემოქმედების სახლი), ვ. პატარაიამ (საქ. სახ. ესტრადა), მსახიობმა თ. აბაშიძემ (ჭიათურის თეატრი), ლ. გეგეჭკორმა (დასავლეთ საქართველოს ეთნოგრაფიული გუნდი), გ. სვანიძემ (ქორის ეთნოგრაფიული გუნდი) და გ. ვარდიაშვილმა (სანდრო კავსაძის გუნდის სოლისტი).

საღამოს 6 საათი სრულდებოდა, როცა კუბო გამოასვენეს და სამგლოვიარო პროცესია დაიძრა ვაკის სასაფლაოსკენ. აუარებელი გვირგვინებით მიუძღოდნენ წინ პროცესიას იმ გუნდის წევრები, რომელსაც სანდრო კავსაძე ხელმძღვანელობდა. წითელი დროშის თანხლებით მიჰქონდათ განსვენებულის საპატიო ჯილდო—შრომის წითელი დროშის ორდენი. პროცესია გამოვიდა ბერიას სახელობის მოედანზე, შემდეგ კომინტერნის ქუჩაზე და რუსთაველის პროსპექტზე. აქედან ლენინის, მელიქიშვილისა და მარის ქუჩებით პროცესია გაემართა ვაკის სასაფლაოსკენ. გზადაგზა პროცესიას დიდძალი ხალხი ემატებოდა.

საღამოს 8 საათი შესრულდა, როცა პროცესიამ სასაფლაოს მიაღწია. აქ, ცხედართან გამოსამშვიდობებელი, მგრძნობიარე სიტყვა წარმოსთქვა კომპოზიტორმა კ. ფოცხვერაშვილმა, შემდეგ გამოქვეყნებულ იქნა დიდძალი სამძიმრის დეპეშები, მიღებული სხვადასხვა ქალაქებიდან და ორგანიზაციებიდან.

მიუხედავად ცუდი ამინდისა, დიდძალი ხალხი დაესწრო.

ყაზანლიყის ვარდის პირველი მოსავალი

თელავი, 15 ივნისი (საქდესი). სანიორის კოლმეურნეობა „პირველმა მაისმა“ წელს პირველად აიღო 1,7 ჰექტარზე ორწლიანი ყაზანლიყის ვარდის პლანტაციის მოსავალი. კოლმეურნეობამ მოჰკრიფა და ქარხანას ჩააბარა 1.365 კილოგრამი მაღალხარისხოვანი ვარდი.

ჩვენ გვწერენ

ვინ მფარველობს გამცდენს?

კურორტ მენჯში უფროს ექიმად მუშაობს ექ. ჩანტლაძე. როცა საკურორტო სეზონისათვის გაცხოველებული მზადება მიმდინარეობდა, ჩანტლაძე თავის კაბინეტს აწყობდა, კურორტის დირექციას თავისთვის ავტომანქანის შეძენა მოსთხოვა და მანქანის შესაძენად მივლინებებში ხშირი სიარულით სამივლინებო თანხები სეზონის გახსნისათვის დახარჯა. ჩანტლაძეს უფროსი ექიმისათვის კურორტის ბიუჯეტით გათვალისწინებული ხელფასი ეცოტავა და დირექციას მოთხოვნა წაუყენა: გინდათ თუ არა თვიურად ათასი მანეთი დამინიშნეთო.

ჩანტლაძე არავის არ ემორჩილება, არავის არ სცნობს. მისთვის საამისო საათები არ არსებობს. სამუშაოზე დილის 9 საათზე ცხადდება, 11-ზე მიდის, ძალიან ხშირად იგვიანებს. ამასწინათ მან 15 წუთი დაიგვიანა, რისთვისაც კურორტის დირექციამ მას საყვედური გამოუცხადა. 3 მაისს ნახევარი საათის დაგვიანებისათვის იგი მოხსნეს, მაგრამ სამუშაო საათების გამცდენსა და დეზორგანიზატორ ჩანტლაძეს მთავარ საკურორტო სამმართველოში მფარველები აღმოუჩნდნენ და იგი სამსახურში აღადგინეს.

პროკურატურამ ჩანტლაძესაც და მის მფარველებსაც სასტიკი პასუხი უნდა მოსთხოვოს.

ა. ჯვართავა.

უცნაური დუმილი

ჩვენი გაზეთის 9 ივნისის ნომერში დაბეჭდილი იყო მიმოხილვა სათაურით — „უფრო ახლო სკოლებთან და მასწავლებლებთან“, რომელიც გაზეთ „საბჭოთა მასწავლებლის“ მუშაობაში არსებულ ნაკლოვანებებს ეხებოდა.

ვფიქრობდით, რედაქცია მიიღებდა კრიტიკას, უფრო მეტად ჩაუფიქრდებოდა თავის მუშაობას და შეუდგებოდა არა მარტო ჩვენს მიერ აღნიშნული, არამედ, აგრეთვე, საერთოდ გაზეთის მუშაობაში არსებული ყველა სხვა ნაკლის გამოსწორებასაც. მაგრამ რედაქცია ასე როდი მოიქცა. როგორც სჩანს, გაზეთ „საბჭოთა მასწავლებლის“ რედაქტორმა ამხ. ვ. გოგოლაძემ კრიტიკა იუკადრისა და დუმილი არჩია. აბა მაშ რას უნდა მიეწეროს ის ფაქტი, რომ გაზეთს დღემდე არ გადაუბეჭდია მიმოხილვა?

ჩვენ გვაკვირვებს საქ. განსახკომისა და დაწყებითი და საშუალო სკოლის მუშაკთა კავშირის ც. კ-ის მოქმედებაც: რატომ არ მიიღებენ საჭირო ზომებს რედაქციის ასეთი მოქმედების წინააღმდეგ?

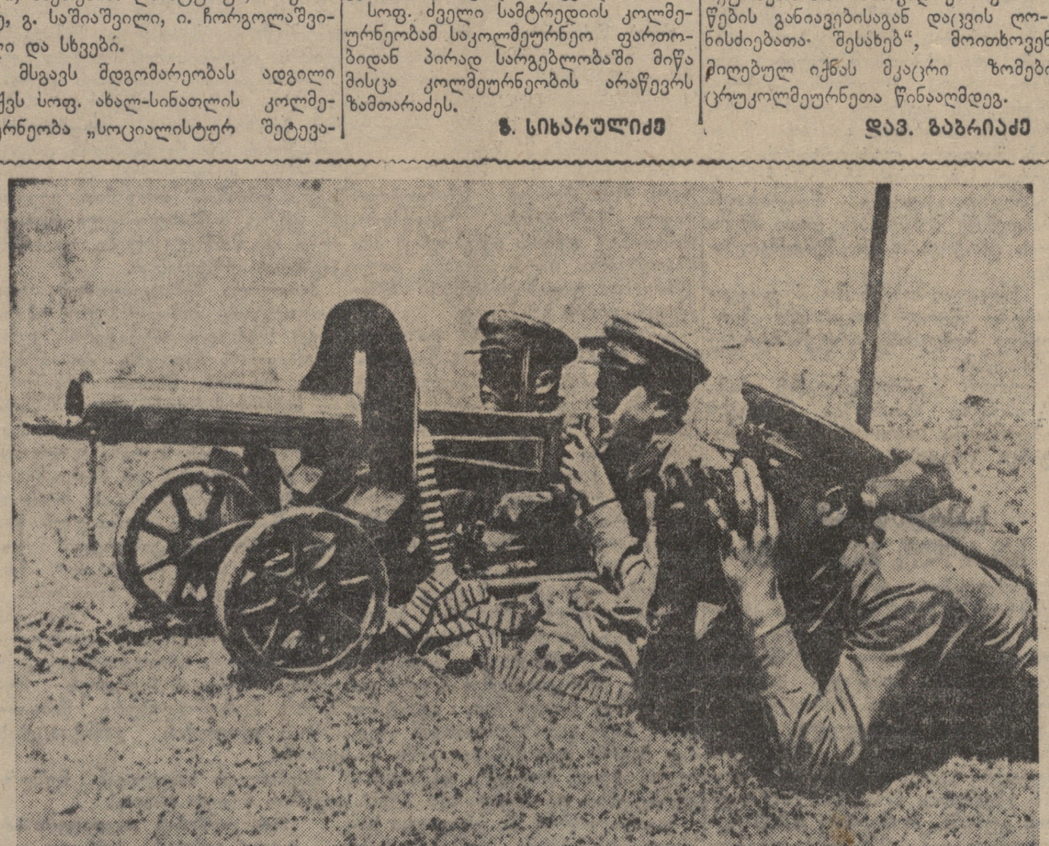

№ ნაწილის საბრძოლო და პოლიტიკური მომზადების ფრიადოსნები (მარცხნიდან მარჯვნივ) ამხ. პილიაკი, ტარასიუკი და უმცროსი მეთაური ჩადოვი ტაქტიკურ მეცადინეობაზე. ფოტო ვლ. გინზბურგისა

პროფორგანოების ანგარიში და არჩევნები მედსანშრომის კავშირში

მედსანშრომის კავშირში ანგარიში და არჩევნები უკვე ჩატარდა—საავადმყოფოებში, კლინიკებში, დისპანსერებში, საბავშვო სახლებში და სხვ.

პროფკავშირთა საანგარიშო-საარჩევნო კრებები თითქმის ყველგან ორგანიზებულად ტარდება. პროფკავშირული ორგანიზაციების მუშაობას თეორგვარდიელთა და ანტანტის ჯაშუშების დახმარებაზე, რომლებიც საბჭოთა ზურგში მოქმედებდნენ. ამხანაგი სტალინი, რომელიც 1919 წლის ზაფხულში პეტროგრადის დაცვას ხელმძღვანელობდა, ამის გამო ამბობდა:

„ყველა მონაცემების მიხედვით, მოწინააღმდეგეს იმედი ჰქონდა არა მარტო, ან, უფრო სწორად, არა იმდენად საკუთარი ძალებისა, რამდენადაც თავისი მომხრე თეორგვარდიელების ძალებისა ჩვენი ჯარების ზურგში, პეტროგრადში და ფრონტებზე“ („პეტროგრადსკაია პრავდა“ № 152, 1919 წ. 10-VII).

მართლაც, პეტროგრადში სამოქალაქო ომის პერიოდში დიდ ძირგამომთხრელ კონტრრევოლუციურ მუშაობას აწარმოებდნენ ანტანტის ჯაშუშები და თეორგვარდიელი შეთქმულები. ისინი ცდილობდნენ რადაც არ უნდა დასჯდომოდათ ჩაეშალათ თავდაცვითი მუშაობა პეტროგრადში, გამძვრალიყვნენ მაღალ პოსტებზე საბჭოთა, სამეურნეო და სამხედრო აპარატებში, ხელში ჩაეგდოთ მთელი რიგი სამხედრო ნაწილების ხელმძღვანელობა იმ მიზნით, რომ წითელ არმიაში და თვით პეტროგრადშიც მოეწყოთ ანტისაბჭოთა ამბოხება.

პეტროგრადში რომ რამდენიმე არალეგალური თეორგვარდიული ორგანიზაცია იყო, რომლებიც აწარმოებდნენ ენერგიულ დამარღვეველ მუშაობას, ეს არაერთხელ აღუნიშნავთ რესპუბლიკის მუშური და გლეხური თავდაცვის საბჭოს, სრულიად-რუსეთის საგანგებო კომისიას, პირადად **ლენინსა და სტალინს.**

ჯერ კიდევ პეტროგრადის ფრონტზე თეორგვარდიელთა მაისის შეტევამდე, პეტროგრადში არალეგალური თეორგვარდიული ჯგუფები ცდილობდნენ აეფეთქებინათ მთელი რიგი უმნიშვნელოვანესი ობიექტები, რომლებსაც თავდაცვითი მნიშვნელობა ჰქონდათ, მოეწყოთ ხიდების აფეთქება, შეეჩერებინათ რკინიგზის მოძრაობა, მოეწყვიტათ პეტროგრადი დანარჩენი რუსეთისაგან და, ბოლოს, ცდილობდნენ მოეწყოთ გაფიცვა. 1919 წლის დასაწყისში განსაკუთრებით ენერგიული დამარღვეველი მუშაობა გაშალეს ესერულმა და მენშევიკურმა ორგანიზაციებმა. სარგებლობდნენ რა მთელი რიგი მუშაკებისა და ადგილობრივი ორგანიზაციების მხრივ რევოლუციური სიფხიზლის შესუსტებით, სარგებლობდნენ რა, ბოლოს, ტროცკისტებისა და ზინოვიეველების მხრივ მფარველობითა და ხელისშეწყობით, ამ არალეგალურმა ორგანიზაციებმა და უფინარეს ყოვლისა მემარცხენე ესერების ორგანიზაციებმა 1919 წლის მარტში დაიწყეს ანტისაბჭოთა ფურცლების გამოცემა, რომლებიც მოუწოდებდნენ საბჭოთა ხელისუფლებასთან და ბოლშევიკურ პარტიასთან აქტიური ბრძოლისაკენ.

„სოციალისტ-რევოლუციონერები და მენშევიკები, — სწერდა ლენინი, — აქტიურ მონაწილეობას იღებენ გაფიცვებისაკენ, საბჭოთა ხელისუფლების დამხობისაკენ მოწოდებებში“ (სრულიად-რუსეთის ცაკის „იზვესტია“ № 71, 1919 წ. 2 აპრილი).

ლენინი თავდაცვის საბჭოს სახელით მოითხოვდა უსწრაფესი ზომების მიღებას ხიდების აფეთქებისა და რკინიგზების გაფუჭების ყოველგვარი ცდების და გაფიცვებისაკენ მოწოდების ჩახშობისათვის.

იმავე დღეს ამხ. ძერჟინსკის ხელმოწერით გამოქვეყნებულ იქნა სრულიად-რუსეთის საგანგებო კომისიის მიმართვა, რომელიც იუწყებოდა კონტრრევოლუციური შეთქმულების ლიკვიდაციის შესახებ, შეთქმულების, რომელიც მიზნად ისახავდა აფეთქებების, რკინიგზის ლიანდაგების დაზიანების და ხანძრების საშუალებით მოეწყო შეიარაღებული აჯანყება საბჭოთა ხელისუფლების წინააღმდეგ.

პეტროგრადის ფრონტზე დაწყებული თეორგვარდიელთა შემოტევა, მათი სწრაფი მოახლოება პეტროგრადთან, მთელი რიგი უმნიშვნელოვანესი პუნქტების და უწინარეს ყოვლისა პსკოვის აღება, ღალატი და გამცემლობა, რომლებიც ამ დროს ფრონტზე ხდებოდა, მოწინააღმდეგის მხარეზე გადასვლა არა მარტო ცალკეული პირებისა ყოფილი ოფიცრებიდან, რომლებსაც წითელ არმიაში ხელმძღვანელი პოსტები ეკავათ, არამედ აგრეთვე ჯარის ცალკეული ნაწილებისაც, რომლებიც მოწინააღმდეგის მხარეზე გადაჰყავდათ გამცემლებსა და შეთქმულების მონაწილეებს — ყველაფერი ეს მოწმობდა, რომ პეტროგრადში ნამდვილად არსებობს ფართოდ განშტოებული არალეგალური ორგანიზაცია, რომელიც ეხმარება თეორგვარდიელებს ფრონტზე.

1919 წლის 31 მაისს ლენინმა და ძერჟინსკიმ მუშებსა და გლეხებს მიმართეს მოწოდებით: „უფრთხილდით ჯაშუშებს!“ ამ მოწოდებაში ვითქვამი იყო:

„თეორგვარდიელების შემოტევამ პეტროგრადზე ცხადად დაამტკიცა, რომ მთელ ფრონტისპირა ზოლში, თვითეულ დიდ ქალაქში ჯაშუშობის, გამცემლობის, ხიდების აფეთქების, ზურგში აჯანყებების მოწყობის, კომუნისტებისა და მუშათა ორგანიზაციების გამოჩენილი წევრების მოკვლისათვის თეორებს აქვთ ფართო ორგანიზაცია. ყველგან უწდა გაორკეცდეს სიფხიზლე, მოფიქრებულ და მკაცრად გატარებულ იქნას მთელი რიგი ზომები ჯაშუშებისა და თეთრთა შეთქმულების მონაწილეების კვალის მისაგნებად და მათ შესაპყრობად“ (სრულიად-რუსეთის ცაკის „იზვესტია“ № 116, 1919 წ. 31 მაისი).

ლენინისა და ძერჟინსკის ამ მოწოდების საპასუხოდ ამხანაგი სტალინი პეტროგრადის დამცველ ჯარებს აძლევს ბრძანებას, რომელიც მკისხანე გაფრთხილებას წარმოადგენდა თეორგვარდიელ შეთქმულთათვის და ანტანტის ჯაშუშებისათვის. ბრძანებაში ნათქვამი იყო, რომ თეორების მხარეზე გადასულთა ოჯახები დაუყოვნებლივ დაპატიმრებული იქნებიან, ასეთ მოღალატეებს დაუყოვნებლივ ჩამოერთმევათ მიწა უსასყიდლოდ, მთელი მათი ქონება კონფისკაციაქმნილი იქნება.

„ვინც მხარს უჭერს მუშურ-გლეხურ რუსეთს, ამბობს ამხანაგი სტალინის ბრძანება, — ვინც რუსეთის მოღალატეთა წინააღმდეგია, იგი უნდა იყოს წითელი არმიის რიგებში, იგი უნდა ებრძოდეს თეთრებს მათს სრულ განადგურებამდე.

წითელი არმიის ჯარისკაცებო! თქვენ იცავთ თქვენს მიწაწყალს, თქვენ იცავთ მუშათა და გლეხთა ხელისუფლებას, თქვენ იცავთ თქვენს სამშობლო მუშურ-გლეხურ რუსეთს. თეთრებს უნდათ დააბრუნონ მეფე და მონობა, თეთრები მოსყიდული არიან ინგლისელი, ფრანგი, გერმანელი და ფინელ ბურჟუების მიერ, მუშურ-გლეხური რუსეთის მტრების მიერ.

თეთრები უნდა გავწყვიტოთ უკანასკნელ კაცამდე. უამისოდ მშვიდობიანობა არ იქნება!

ვინც თუნდაც ერთ ნაბიჯს გადადგამს თეთრების მხარეს, იგი ადგილზევე იქნება განგმირული!“ (ვ. ი. ლენინის მუზეუმის ლენინგრადის ფილიალი).

პეტროგრადში ჯაშუშებისა და შეთქმულთა მსხვილი არალეგალური ორგანიზაციების არსებობას მოწმობდა აგრეთვე „კრასნაია გორკას“ და „სერაია ლოშადის“ ფორტებზე 1919 წლის 13 ივნისს დაწყებული ანტისაბჭოთა ამბოხება.

ეს ამბოხება დაიწყო ანტანტის ჯაშუშთა მსხვილი კონტრრევოლუციური ორგანიზაციის გეგმით, რომელსაც ეწოდებოდა „ნაციონალური ცენტრი“ და რომლის ძირითადი ბირთვი მოსკოვში იმყოფებოდა. ორგანიზაციის სათავეში იდგნენ კადეტები, გამოცდილი თეთრგვარდიელები. პეტროგრადში არსებობდა ამ ორგანიზაციის განყოფილება.

ამბანაგ სტალინის ხელმძღვანელობით ამბოხება მალე იქნა ჩაქრობილი. ამხანაგი სტალინი 14 ივნისს გაემგზავრა ორანიენბაუმში, სადაც ჩაატარა თათბირი წითელარმიელთა იმ ნაწილების მეთაურებთან და კომისრებთან, რომლებსაც იერიში უნდა მიეტანათ ამბოხებულ ფორტებზე. ამ თათბირზე გამომუშავებულ იქნა ოპერატიული გეგმა, რომლის ძირითადი იდეა მდგომარეობდა ზღვიდან და ხმელეთიდან კომბინირებულ დარტყმაში. კრასნაია გორკას მიმართულებით ნაპირის გასწვრივ, დაიძრა წითელფლოტელთა სამი რაზმი და მე-7 არმიის ზოგიერთი ნაწილები: ყველა ამ ძალებმა შეადგინეს სანაპირო დამრტყმელი ჯგუფი. ზღვიდან კრასნაია გორკას უშენდა საარტილერიო ცეცხლს ორი სახაზო გემი „პეტროპავლოვსკი“ და „ანდრეი პერვოზვანი“, კრეისერი „ოლეგი“ და რამდენიმე საესკადრო ნაღმოსანი.

გასცა რა ბრძანება შეტევის შესახებ, ამხანაგი სტალინი პირადად ადევნებდა თვალს ოპერაციის მსვლელობას, რომელიც სრული წარმატებით მიმდინარეობდა.

15 ივნისს სანაპირო დამრტყმელმა კოლონამ დაიკავა კრასნაია გორკას მახლობლად მდებარე სოფლები, ხოლო 16 ივნისის ღამეს, 0 საათსა და 30 წუთზე კრასნაია გორკა აღებულ იქნა. კრასნაია გორკას შემდეგ ლიკვიდირებულ იქნა ამბოხება სერაია ლოშადზედაც.

ფორტებზე ამბოხების ლიკვიდაციის შესახებ ამხანაგმა სტალინმა ლენინს გაუგზავნა დეპეშა:

„კრასნაია გორკას შემდეგ ლიკვიდირებულია სერაია ლოშადი. ქვემეხები იქ სრულ წესრიგშია... საზღვაო სპეციალისტები ირწმუნებიან, რომ კრასნაია გორკას აღება ზღვიდან თავდაყირა აყენებს მთელ საზღვაო მეცნიერებას. მე დამრჩენია მხოლოდ ვიგლოვო ეგრეთწოდებული მეცნიერება. გორკას სწორფი აღება აიხსნება ჩემი და საერთოდ არასამხედრო პირების უალრესად უხეში ჩარევით ოპერატიულ საქმეებში, რაც მიდიოდა ზღვასა და ხმელეთზე გაცემულ ბრძანებათა გაუქმებამდე და საკუთარი ბრძანებების თავზე მოხვევამდე. ჩემს მოვალეობად ვთვლი განვაცხადო, რომ მე შემდეგშიც ამგვარად ვიმოქმედებ, მიუხედავად მთელი ჩემი მოწიწებისა მეცნიერების წინაშე“ (კ. ვოროშილოვი, „სტალინი და წითელი არმია“, 1937 წ. გვ. 20).

კრასნაია გორკაზე ამბოხების ლიკვიდაციამ ბიძგი მისცა ჰეტროგრადში პოლიტიკური, სამხედრო-ტექნიკური და ჯაშუშური ორგანიზაციის აღმოჩენას. ქალაქში აღმოჩენილ და ლიკვიდირებულ იქნა დიდი კონტრრევოლუციური შეთქმულება, რომელშიც მონაწილეობა მიიღო ფლოტისა და არმიის ყოფილ მეფის ოფიცრების დიდმა რაოდენობამ. აქტიურ შეთქმულთა შორის აღმოჩნდნენ ისინიც, ვინც „საზღვაო მეცნიერებას“ ამოფარებით ცდილობდა წინააღმდეგობა გაეწია ამხანაგ სტალინის ბრძანებებისათვის კრასნაია გორკასათვის ყუმბარების დასაშენად ბალტიკის გემების ზღვაში გაყვანის შესახებ.

პეტროგრადში კონტრრევოლუციური შეთქმულების სწრაფი ლიკვიდაციის აუცილებლობის შესახებ ნათქვამში იყო ლენინის ახალ დეპეშაში, რომელიც მან ამხანაგ სტალინს ივნისში პეტროგრადში გაუგზავნა. ამ დეპეშაში ლენინი სწერდა:

„პეტროგრადზე თეორგვარდიელთა შემოტევის მთელი ვითარება გვაფიქრებინებს, რომ ჩვენს ზურგში, და შეიძლება თვით ფრონტზედაც არსებობს ორგანიზებული მოღალატეობა. მხოლოდ ამით შეიძლება აიხსნას თავდასხმა შედარებით უმნიშვნელო ძალებით, სწრაფი წინწაწევა, აგრეთვე ხიდების მრავალი აფეთქება პეტროგრადისკენ მიმავალ მაგისტრალებზე. ჰგავს იმას, რომ მტერი სავსებით დარწმუნებულია იმაში, რომ ჩვენ არა გვყავს რამდენადმე ორგანიზებული სამხედრო ძალა წინააღმდეგობის გასაწევად და, გარდა ამისა, იმედი აქვს დახმარებისა ზურგიდან (საარტილერიო საწყობის ხანძარი ნოვო-სოკოლნიკში, ხიდების აფეთქებები, დღევანდელი ცნობები ორდენეში აჯანყების შესახებ). გთხოვთ გაძლიერებული ყურადღება მიაქციოთ ამ გარემოებას და სასწრაფო ზომები მიიღოთ შეთქმულებების გ-მოსამჟღავნებლად“ („ბოლშევიკი“ № 2, 1938 წ., გვ. 71).

ამხანაგ სტალინის ხელმძღვანელობით პეტროგრადში მიღებულ იქნა უაღრესად ენერგიული, ნამდვილი რევოლუციური ღონისძიებები შეთქმულების გამოსამჟღავნებლად.

პეტროგრადში შეთქმულების ლიკვიდაცია მოხდა შემდეგ პირობებში: ივნისის შუა რიცხვებში ქალაქ ლუგის რაიონში წითელარმიელთა ყარაულმა მოჰკლა ყოფილი ოფიცერი, პეტროგრადის არალეგალური კონტრრევოლუციური ორგანიზაციის წევრი ნიკიტინი. მოკლულის გაჩხრეკის დროს პაპიროსის მუნდშტუკში აღმოაჩინეს წერილი ჩრდილოეთის თეორგვარდიელთა კორპუსის სარდლის გენერალ როძიანკოს სახელზე, რომლის კორპუსიც პეტროგრადს უტევდა. ბარათს მოწერილი ჰქონდა „ვიკ“. გარდა ამ ბარათისა, პეტროგრადის საგანგებო კომისიას ჰქონდა მთელი რიგი დოკუმენტებისა,

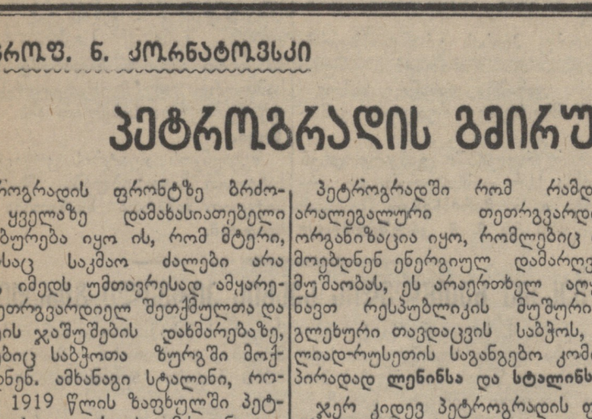

პროფ. ნ. კორნატოვსკი

პეტროგრადის გმირული დაცვა

პეტროგრადის ფრონტზე ბრძოლის ყველაზე დამახასიათებელი თავისებურება იყო ის, რომ მტერი, რომელსაც საკმაო ძალები არა ჰყავდა, იმედს უმთავრესად ამყარებდა თეორგვარდიელ შეთქმულთა და ანტანტის ჯაშუშების დახმარებაზე, რომლებიც საბჭოთა ზურგში მოქმედებდნენ. ამხანაგი სტალინი, რომელიც 1919 წლის ზაფხულში პეტროგრადის დაცვას ხელმძღვანელობდა, ამის გამო ამბობდა:

„ყველა

პეტროგრადის გმირული დაცვის ოცი წლისთავი

როგორ ავიღეთ „კრასნაია გორკა“

(მეზღვაურთა რაზმის ყოფილი კომისრის მოგონებანი)

თეთრგვარდიელთა არაერთი ცდა—ხელში ჩაეგდოთ რევოლუციის აკვანი წითელი პეტროგრადი—სრული მარცხით მთავრდებოდა. სამხრეთში თეთრგვარდიელები უკან იხევდნენ, მათ ჩვენი ნაწილები მიერეკებოდნენ. რათა სამხრეთის ფრონტისაგან ჩამოეშორებინათ ჩვენი ყურადღება და ძალები, იუდენიჩის თეთრგვარდიელმა ბანდიტებმა ინტერვენტებთან ერთად გადასწყვიტეს ახალი დარტყმა პეტროგრადზე.

1919 წლის 8 ივნისს ღიისით ქრონშტადტის საბჭომ და რკპ (ბ) საქალაქო კომიტეტმა სასწრაფოდ მოიწვიეს გაფართოებული სადელეგატო კრება. მოხსენება გააკეთა ამხ. მარტინოვმა, საქალაქო საბჭოს აფიციმა თავმჯდომარემ. მან განაცხადა, „კრასნაია გორკაზე“ და სხვა ნაწილებში ყველაფერი რიგზე ვერ არისო. საჭირო იყო ფორტების განაწილების გაძლიერება პარტიული მუშაკებით. გადასწყდა გაეგზავნათ ამხანაგები მარტინოვი, მოლოდცოვი, ლადანოვი, ორი ძმა ტიტოვები, სკალმისტერი, ტრუბაჩოვი და კიდევ მთელი რიგი კრონშტადტელი მუშაკები.

საღამოს ჩამოყალიბდა რევოლუციური სამხედრო კომიტეტი, რომელმაც თავის ხელში აიღო მთელი ძალაუფლება და ყველგან სასტიკი კონტროლი დააწესა.

კრონშტადტის გარნიზონში, ისევე როგორც თვით ფლოტში, მხნე განწყობილება იყო.

1919 წ. 11 ივნისს წითელი ბალტიის ფლოტის სამხედრო საბჭომ მე გამიწია ფლოტის კრონშტადტის ბაზის შტაბში. სამხედრო საბჭოსგან ბრძანება მივიღე შემეგინა მეზღვაურთა რაზმი და ყოველ წუთს მზად ვყოფილვიყავი. რაზმის უფროსად დანიშნულ იქნა ამხ. ანდრიუშა ალექსეევი, კომისრად კი მე ვიყავი. გემების კომანდების ნაპირზე გაშვება შესწყდა. ყველანი საბრძოლველად გამზადებული ვიყავით. დიდი გემების მე-2 რაზმის წევრი შტაბი კეისერ „როსიაზე“ იმყოფებოდა. 12 ივნისს მე კვლავ გამიწვიეს ფლოტის სამხედრო საბჭოში. ამ შემთხვევაში მივიღე კონკრეტული მითითება—რამდენი მეზღვაური დამეტოვებინა, შეტევის შემთხვევაში, გემებზე — ქონებისა და თვით გემების დასაცავად, და რამდენი წამეყვანა ფრონტზე.

13 ივნისს დღის 11 საათზე ბრძანება მივიღე გავსულვიყავი ჩემი მეზღვაურთა რაზმით ღუზის მოედანზე. რამდენიმე წუთის შემდეგ რაზმი მოედანზე დაეწყო. ჩვენ გვაცნობეს, რომ ფორტმა „კრასნაია გორკამ“ ამბოხება მოაწყო და კრონშტადტს ულტიმატუმი წაუყენა — შეერთებოდა მას. ულტიმატუმს ვადა გასდიოდა დღის 12 საათზე. ყველა კომუნარი დაპატიმრებულია და ფორტის კაზემატში მძევლებად ჰყავთ. იმ შემთხვევაში, თუ კრონშტადტის გარნიზონი და ნავსაყუდში მდგომი გემები არ დაეთანხმებიან, „კრასნაია გორკა“ ყუმბარებს დაუშენს კრონშტადტს და მოსპობს მას.

ამ ცნობის შემდეგ ჩვენი რაზმი ძახილით „იძლევი „კრასნაია გორკას!“ დაიძრა ფრონტისაკენ. ამ მოვლენისათვის ულტიმატუმს ვადა გაუვიდა და მეამბოხეებმა 12-დიუმიანი ზარბაზნის ყუმბარები დაგვიშინეს. მეამბოხეთა შორსმსროლელი ქვემეხების ცეცხლქვეშ ესხდებოდით ბუქსირებზე. ყველანი აღგზნებული ვიყავით სურვილით — მალე გადავსულვიყავით ნაპირზე და ჩავბმულვიყავით ბრძოლაში. ორმხრივი საარტილერიო ცეცხლის ქვეშ გადავედით ორანიენბაუმის ნაპირზე და მაშინვე დავიძარით ამბოხებული ფორტისაკენ—„კრასნაია გორკისაკენ“.

იმავე დღეს საღამოს ჩვენმა მარჯვენა ფლანგმა მიაღწია ბოლშაია ოჟორის, ხოლო მარცხენა ფლანგმა—კოვშის.

14-ს დილით ჩვენმა მარცხენა ფლანგის ნაწილებმა ბრძოლით დაიკავეს კოვში და წამოიყვანეს ტყვეები, რომელთა შორის აღმოჩნდა „კრასნაია გორკაზე“ ამბოხების ხელმძღვანელის, გამცემელ ნეკლიუდოვის ადიუტანტი.

ეს ადიუტანტი ჩვენთან გამოეგზავნათ. მას მოჰქონდა წერილი, რომელშიაც წინადადებას გვაძლევდნენ დაუყოვნებლივ შევერთებოდით მათ და მათთან ერთად დაგვეწყო შეტევა პეტროგრადზე, წინააღმდეგ შემთხვევაში იმუქრებოდნენ, რომ მოგვსპობდნენ ჩვენც და ჩვენს ამხანაგებსაც, რომლებიც შეპყრობილი ჰყავდათ მეამბოხეებს. გამცემელთა პროვოკაციამ და თავხედობამ ახალი ძალა და ბრძოლის სურვილი შეგვმატა. მტკიცედ დარწმუნებული ვიყავით გამარჯვებაში.

ამასობაში ჩვენ საბრძოლო წითელი გემები „პეტროპავლოვსკი“ და „ანდრეი პერვოზვანნი“ უშუალოდ მიადგნენ ამბოხებულ ფორტს, პირდაპირ დაუშინეს მას ყუმბარები და ანადგურებდნენ გამცემლებს. ამის შედეგად მეამბოხეებმა მნიშვნელოვნად შეასუსტეს კრონშტადტზე სროლა, და „კრასნაია გორკაზე“ ხანძარი გაჩნდა.

ჩვენს რაზმში უკვე იცოდნენ, რომ ყველა ოპერაციებს ხელმძღვანელობს პარტიის ცენტრალური კომიტეტის და პირადად **ვ. ი. ლენინის** დავალებით ჩამოსული ამხანაგი **სტალინი**.

14 ივნისს საღამოს სანაპირო ჯგუფის შტაბში მოვიდა **ამხანაგი** სტალინი.

აქ მან მკაფიო ოპერატიული ბრძანება მოგვცა „კრასნაია გორკაზე“ შეტევისათვის.

სრული ურთიერთშეთანხმებით მოქმედებდნენ ჩვენი სამხედრო ფლოტი და ნაპირზე სხვა ფლანგებზე მყოფი რაზმები, რომელთა შემადგენლობაშიც ჩვენი რაზმის გარდა იყვნენ: მეზღვაურთა კიდევ ორი საექსპედიციო რაზმი, აგრეთვე მე-166 და მე-168 მსროლელი პოლკები და სხვა ნაწილები. ზუსტად ვიცავდით რა ამხანაგ სტალინის მიერ მოცემულ სტრატეგიულ გეგმას, 16 ივნისს დილით ადრე ავიღეთ „კრასნაია გორკა“. ხოლო იმავე დღეს საღამოს 8 საათისათვის აღებულ იქნა „სერაია ლოშად“ და მთელი რიგი სხვა მნიშვნელოვანი პუნქტებიც. 17 ივნისს ბრძოლით დავიკავეთ კერნოვო, სადაც ვიპოვეთ მძევლად შეპყრობილ კომუნართა 290 ნეშტი. ისინი მხეცურად დაეფლითათ თეთრგვარდიელებს. შემდეგ ისინი რევოლუციური პატივისცემით დავკრძალეთ.

„კრასნაია გორკაზე“ ამბოხების ლიკვიდაციით საბჭოთა ორგანოებმა შესძლეს აღმოეჩინათ ძაფები პეტროგრად-კრონშტადტში და აგრეთვე სხვა ქალაქებში მომქმედ კონტრრევოლუციონერ ჯაშუშთა ორგანიზაციებისა, რომლებიც სხვადასხვა ორგანიზაციებში მუშაობდნენ და ახალ მოღალატურ აქტებს ამზადებდნენ.

კრასნოვი.

მეზღვაურთა რაზმის ყოფილი კომისარი, ამჟამად ძერჟინსკის სახელობის სამხედრო-საზღვაო სანინერო სასწავლებლის მე-2 რანგის სამხედრო ინჟინერი.

„1918—1920 წლების პერიოდში ამხანაგი სტალინი, ვგონებ, ერთადერთი კაცი იყო, რომელსაც ცენტრალური კომიტეტი ერთი საბრძოლო ფრონტიდან მეორეზე ჰგზავნიდა, შეარჩევდა ხოლმე რა რევოლუციისათვის ყველაზე სახიფათო, ყველაზე საშიშ ადგილებს. იქ, სადაც შედარებით მშვიდობიანობა და სიწყნარე იყო, სადაც ჩვენ წარმატებები გვქონდა, — იქ სტალინი არ სჩანდა. მაგრამ იქ, სადაც მთელი რიგი მიზეზების გამო ირყეოდნენ წითელი არმიები, სადაც კონტრრევოლუციური ძალები, ანვითარებდნენ რა თავიანთ წარმატებებს, ემუქრებოდნენ საბჭოთა ხელისუფლების თვით არსებობას, სადაც შექრწუნება და პანიკა ყოველ წუთს შეიძლებოდა გადაქცეულიყვნენ უმწეობად, კატასტროფად, — იქ გამოჩნდებოდა ხოლმე ამხანაგი სტალინი. მას ღამეობით არ ეძინა; იგი რაზმავდა, თავის მტკიცე ხელში იღებდა ხელმძღვანელობას, იგი ამსხვრევდა, იქოთ დაუნდობელი და — ჰქმნიდა გარდატეხას, აჯანსაღებდა გარემოებას“.

კ. ე. ვოროშილოვი

დიდი სტალინი გვაამხნევებდა ბრძოლაში

ახალგაზრდა საბჭოთა რესპუბლიკა, მტრების რკალით გარემოცული, გააფთრებულ ბრძოლას აწარმოებდა თეთრგვარდიელებისა და ინტერვენტების წინააღმდეგ ყველა ფრონტზე. წითელ არმიას ესაჭიროებოდა თავისი პროლეტარული მეთაურები. სამოქალაქო ომის ფრონტზე გმირულ ბრძოლასთან ერთად, ზურგში სწარმოებდა დიდი მუშაობა ფლოტის წითელი სპეციალისტების მოსამზადებლად. 1919 წლის გაზაფხულზე მე ვიყავი მასწავლებლად სასწავლო - საარტილერიო რაზმის სკოლაში, სადაც ამზადებდნენ ფლოტის მომავალ არტილერისტებს. ზურგში და ფრონტზე ჩვენი მტრების გამცემლური მოქმედების შედეგად პეტროგრადი დიდ საფრთხეში აღმოჩნდა. იუდენიჩის, როძიანკოს და სხვა არამზადების თეთრგვარდიელი ბანდები ამზადებდნენ პეტროგრადისათვის ლახვრის ჩაცემას.

მოახლოებული საფრთხის წინაშე ბოლშევიკური პარტიის ცენტრალურმა კომიტეტმა პეტროგრადისა და უახლოესი რაიონების პარტიული და საბჭოთა ორგანიზაციებს მიმართა მოწოდებით, რომელშიაც ნათქვამი იყო:

„წითელი პიტერი სერიოზულ საფრთხეშია. პიტერის ფრონტი რესპუბლიკის ერთერთი უმნიშვნელოვანესი ფრონტი ხდება.

საბჭოთა რუსეთს არ შეუძლია თუნდაც სრულიად მოკლე ხნით დასთმოს პეტროგრადი. პეტროგრადი უნდა დავიცვათ, რადაც არ უნდა დაგვიჯდეს“.

პარტიის ცენტრალური კომიტეტის მოწოდებას ჩვენ ვუპასუხეთ სამშობლოს ერთგული მასების მობილიზაციით წითელი პიტერის დასაცავად. მე დანიშნულ ვიქენი კრონშტადტელ მეზღვაურთა პირველი და მეორე გაერთიანებული საექსპედიციო რაზმების მეტყვიამფრქვეველთა გუნდის უფროსად. დაახლოებით 10 ივნისს მეზღვაურთა რაზმები გაგზავნენ ორანიენბაუმში. 13 ივნისს გამცემლებმა ამბოხება მოახდინეს „კრასნაია გორკაზე“. ჩვენ მივიღეთ ბრძანება წავსულიყავით ამბოხებული ფორტისაკენ.

თეთრგვარდიელებთან პირველი შეხვედრა მოხდა ბოლშიე იჟორისთან, რომელიც იმავე დღეს დავიკავეთ. მეორე დღეს განთიადზე ჩვენ შეტევა დავიწყეთ ლებიაჟიეს წინააღმდეგ.

სხვადასხვა ფლანგიდან შეტევაზე მიმავალი რაზმები „კრასნაია გორკასთან“ შეერთდნენ. ნაპირის რაზმის შეტევა ელვისებურ ხასიათს ატარებდა. ქვეითა ჯარს ჯავშნიანი მატარებლები ეხმარებოდნენ თავისი ცეცხლით. ზღვიდან მას არტილერიის ცეცხლით ეხმარებოდნენ ბალტიის ფლოტის სამხედრო გემები.

ყურთა სმენა არ იყო ჰურვების ზუზუნისა და ღმუილისაგან. მიწა ზანზარებდა აფეთქებათაგან, რომლებიც ჰაერში აიტაცებდნენ ხოლმე ხეებსა და მიწის ვეებერთელა კოლბოხებს. მეამბოხეები არ მოელოდნენ ასეთ მოქმედებას ჩვენის მხრით, მათ ვერ გაუძლეს ორმაგ შეტევას — ხმელეთიდან და ზღვიდან — და იძულებული გახდნენ დაეტოვებინათ ფორტი. 16 ივნისს დილით ადრე „კრასნაია გორკაზე“ ჩვენი წითელი დროშა აფრიალდა.

ამხანაგი **სტალინი** მთელი ამ ხნის განმავლობაში ფრონტზე იყო და საბრძოლო ოპერაციებს ხელმძღვანელობდა. ამბოხების დაწყებიდანვე მან გადამწყვეტი ზომები მიიღო გათავხედებული მტრისათვის გამანადგურებელი ლახვრის ჩასაცემად. სადაც არ უნდა გამოჩენილიყო ამხანაგი სტალინი, მას ყვირილან, უადრესად კრიტიკულ მომენტებში, შეჰქონდა შემოქმედებითი ბოლშევიკური გაქანება, ის ყველას აღაფრთოვანებდა განუხრელი გადაწყვეტილებით — მოესპოთ მტერი.

სამუდამოდ დარჩა ჩემს ხსოვნაში მიტინგი ორანიენბაუმში ამბოხებულთა ფრონტზე ჩვენი შეტევის წინ. ამ მიტინგზე გამოვიდა ამხანაგი **სტალინი**. მისი გამოსვლა მოკლე იყო; მაგრამ ყოველ სიტყვაში იგრძნობოდა რკინისებური ბოლშევიკური სიმტკიცე და შეურყეველი ნებისყოფა—დაგვეცვა პროლეტარული რევოლუციის ინტერესები მთელი ძალღონითა და ყველა საშუალებით.

— იმპერიალისტები ორმოებს გვითხრიან, — სთქვა ამხანაგმა სტალინმა, — მაგრამ ამ ორმოებში თვითონ მათ ჩავყრით ისე, რომ იქიდან ამოსვლა ველარ შესძლონ.

ამხანაგ სტალინის ეს წინასწარმეტყველური სიტყვები მოვლენათა შემდგომი მსვლელობით გამართლდა. თეთრგვარდიული სიბილწე ჩავყარეთ სწორედ იმ ორმოში, საიდანაც არასოდეს არავინ ამოსულა.

ს. სინიცინი

გაერთიანებული საექსპედიციო რაზმების მეტყვიამფრქვეველთა გუნდის ყოფილი უფროსი, ამჟამად პირველი რანგის ინტენდანტი.

ამხანაგი სტალინი და პეტროგრადის დაცვა

პეტროგრადის დაცვაში ამხანაგ სტალინს განსაკუთრებით დიდი როლი ეკუთვნის. პეტროგრადი პროლეტარული მებრძოლი რაზმების შედგენის ცენტრი იყო. პიტერელ პროლეტართა შეურყეველ ნებისყოფას — დაეცვათ საბჭოთა ხელისუფლება — ყურს უგდებდნენ მთელი საბჭოთა რესპუბლიკის მუშები და გლეხები. პეტროგრადი იძლეოდა ახალ-ახალ და საუკეთესო ძალებს მრავალრიცხოვანი ფრონტებისათვის. საგრძნობწილად პეტროგრადიდან მიდიოდა იარაღი და მოწარაგება ფრონტებისათვის. ყოველივე ამის გათვალისწინებით, ანტანტამ და რუსმა თეთრგვარდიელებმა გადასწყვიტეს რადაც არ უნდა დასჯდომოდათ ხელში ჩაეგდოთ ბოლშევიზმის ეს ციხე-სიმაგრე.

1919 წლის აპრილის მეორე ნახევარში ფინეთიდან საბჭოთა ტერიტორიაზე ანტანტის მითითებით გადმოსროლილ იქნა ეგრეთწოდებული „ოლონეცის მოხალისეთა არმია“. ჩრდილოეთიდან პეტროზავოდსკზე შეტევას აწარმოებდნენ ინგლისელთა საექსპედიციო კორპუსი და რუსი თეთრგვარდიელები. 19 მაისიდან იწყება საერთო შეტევა პეტროგრადზე ნარვა-ფსკოვის ხაზით, პეტროგრადის მიმართულებით მოიწევს გენერლების იუდენიჩისა და როძიანკოს ბანდა, ხოლო ფსკოვის მიმართულებით — ბულაკ-ბალახოვიჩი. ამ უკანასკნელს მიზნად ჰქონდა გამოსულიყო პეტროგრად - მოსკოვის რკინიგზის ხაზზე და გადაეჭრა მიმოსვლა პეტროგრადსა და მოსკოვს შუა.

ამხანაგი **სტალინი** პეტროგრადში ჩამოვიდა მაისის 20-ის შემდგომ რიცხვებში და თავისი ჩვეული სიმტკიცითა და ენერგიით შეუდგა ფრონტის გაჯანსაღებას. „სამი კვირის განმავლობაში, — სწერს ამხ. ვოროშილოვი, — ამხანაგმა სტალინმა შესძლო გარდატეხის მოხდენა“.

წინააღმდეგ წინანდელი გეგმებისა, რომლებიც მოითხოვდნენ სხვა ფრონტებიდან დამხმარე ძალების გამოგზავნას, ამხანაგმა სტალინმა შეიმუშავა თავისი გეგმა — გათავხედებული ბანდიტების შემუსვრის გეგმა. ეს გეგმა გამოდიოდა ოთხი ძირითადი დებულებიდან:

ა) ჯაშუშთა და მავნებელ-თეთრგვარდიელთა ბუდეების ულმობლად მოსპობა როგორც ზურგში, ისე ფრონტზე.

ბ) პეტროგრადის პროლეტარიატის დაუშრეტელი ენერგიის ფართოდ გამოყენება;

გ) ფრონტზე მომქმედი ნაწილების განმტკიცება პარტიულ-კომკავშირული ძალებით და მებრძოლთა შორის პოლიტმუშაობის გაჩაღება;

დ) საკმაო ძალებისა და საშუალებების დაგროვება მთელ ფრონტზე გადამწყვეტი შეტევისათვის.

ინგლის-ესტონეთის ფლოტი, რომელმაც შეტევითი ოპერაციები დაიწყო, პირველ დღეებშივე წაასწყდა წითელი ბალტიის ფლოტის მედგარ წინააღმდეგობას და დამარცხება განიცადა. შუა მაისში ჩვენს ნაღმებზე აფეთქდა ინგლისის კრეისერი „კიურასო“. 18 მაისს საესკადრო ნაღმოსანი „გავრიილი“ ჩაება უთანასწორო ბრძოლაში ინგლისელთა საესკადრო ნაღმოსნებთან. ეს ბრძოლა ინგლისელების სამარცხვინოდ ფრედ დამთავრდა. 31 მაისს საესკადრო ნაღმოსანი „აზარდი“ სახაზო გემ „პეტროპავლოვსკის“ (ამჟამად „მარატი“) არტილერიის ცეცხლის დახმარებით გმირულად ებრძვის ინგლისელთა რვა საესკადრო ნაღმოსანს. 4 ივნისს საესკადრო ნაღმოსნებმა „აზარდა“ და „გავრიილმა“ ჩასძირეს ინგლისელთა წყალქვეშა ნავი „L 55“. 16 ივნისს ჩვენს ნაღმებზე აფეთქდა და ჩაიძირა ტრალერები „ჯენტლანი“ და „მირტლე“. 18 აგვისტოს კრონშტადტზე თავდასხმისას ინგლისელებმა დაჰკარგეს სამი ტორპედიანი კატარღა, რომლებიც ჩაძირულ იქნენ საესკადრო ნაღმოსან „გავრიილის“ ცეცხლით. 31 აგვისტოს ჩვენმა წყალქვეშა ნავმა „პანტერამ“ ტორპედით ჩასძირა ინგლისის საესკადრო ნაღმოსანი „ვიქტორია“, ხოლო 4 სექტემბერს ნაღმებზე აფეთქდა და ჩაიძირა ამავე ტიპის საესკადრო ნაღმოსანი „ვერულამი“. ასეთია სამგლოვიარო ნუსხა ინგლისის სამეფო ფლოტის დანაკარგებისა წითელი ბალტიის ფლოტის წინააღმდეგ ბრძოლებში 1919 წელს.

მხედველობაში ჰქონდა რა ეს წარმატებითი ოპერაციები, ამხანაგი სტალინი შემდეგნაირად ახასიათებს ბალტიის ფლოტის საბრძოლო მოქმედებას ამ პერიოდში:

„არ შეიძლება არ მივესალმოთ იმას, რომ ბალტიის ფლოტი, რომელიც დღუპულად მიაჩნდათ, სავსებით რეალურად განიცდის აღორძინებას.. კიდევ უფრო სასიამოვნოა, რომ ბალტიის მატროსებმა კვლავ ჰპოვეს თავისი-თავი, თავიანთი გმირული საქმეებით მათ გააცოცხლეს რუსეთის რევოლუციური ფლოტის საუკეთესო ტრადიციები. ამ პირობების გარეშე პეტროგრადი დაცული არ იქნებოდა უაღრესად საშიშ მოულოდნელობათაგან ზღვის მხრიდან. ჩვენი ფლოტის აღორძინებას ყველაზე ტიპიურად ახასიათებს ჩვენი ორი ნაღმოსნის უთანასწორო ბრძოლა მტრის ოთხ ნაღმოსანთან და სამ წყალქვეშა ნავთან, რაც ივნისში მოხდა. ამ ბრძოლაში გაიმარჯვეს ჩვენმა ნაღმოსნებმა, მატროსების თავგანწირულებისა და მომქმედი რაზმის უფროსის უნარიანი ხელმძღვანელობის მეობებით. მათ ჩასძირეს მტრის წყალქვეშა ნავი“[1].

[1] ვოროშილოვი, „სტალინი და წითელი არმია“, მე-2 გამოც. 1937 წ. გვ. 103.

ამხანაგ **სტალინის** მითითებით, ყოველ 3-5 საათში კრონშტადტიდან და პეტროგრადიდან ფრონტზე, „კრასნაია გორკისაკენ“ იგზავნებოდა არაერთი ათასი მატროსი. „კრასნაია გორკისათვის“ ზღვის მხრიდან სროლის ასატეხად საზღვაო „სპეციალისტების“ ნებასურვილის წინააღმდეგ, ამხანაგ სტალინის გადამწყვეტი ჩარევის შემდეგ გარე რეიდზე გაყვანილ იქნა სახაზო გემი „პეტროპავლოვსკი“. სახაზო გემი „ანდრეი პერვოზვანნი“, კრეისერი „ოლეგი“, საესკადრო ნაღმოსნები „ვსადნიკი“ და „გაიდამაკი“ ნაპირების გასწვრივ მიმოდიოდნენ და თავისი ყუმბარებით ანადგურებდნენ ამბოხებულ ფორტსა და თეთრების პოზიციებს. სამი დღის განმავლობაში მათ 1.600-მდე ყუმბარა გაისროლეს.

ამხანაგი სტალინი პირადად ჩადის ფრონტზე. ორანიენბაუმში, გემის ქუჩაზე № 5 სახლში, სანაპირო ჯგუფის შტაბიდან, ხოლო შემდეგ მაკაროვის აგარაკიდან (ორანიენბაუმს იქით) ამხანაგი **სტალინი** ხელმძღვანელობს შეტევას ამბოხებულ ფორტზე ხმელეთიდან და ზღვიდან.

წითელი არმიის ნაწილებთან და მატროსთა რაზმებთან ერთად, ხელმძღვანელობდა რა მათს შეტევას „კრასნაია გორკაზე“, მიდიოდა ამხანაგი სტალინიც. სოფელ ბოლშიე გორკის რაიონში იგი უშუალოდ ხელმძღვანელობდა ბრძოლას. ამ ბრძოლას გადამწყვეტი მნიშვნელობა ჰქონდა „კრასნაია გორკის“ აღებისათვის. „კრასნაია გორკის“ აღებისთანავე ამხანაგი სტალინი დაუყოვნებლივ მიდის იქ. მისი თანადასწრებით ჩატარდა ფორტზე შესულ სანაპირო რაზმის მებრძოლთა მიტინგი.

ამხანაგი სტალინი უდიდესი ყურადღებით ადევნებდა თვალყურს საბრძოლო ოპერაციების მსვლელობას კარელიისა და პეტროზავოდსკის უბნებზე. ამხანაგმა სტალინმა საუკეთესოდ გაითვალისწინა, რომ თეთრების შეტევა საფრთხეს უქმნიდა პეტროგრადის კომუნიკაციებს: იყო საშიშროება, რომ მტერი გადასჭრიდა მურმანსკის რკინიგზას, მარინეს სანაოსნო სისტემას და შემდეგ სადგურ ზვანკასთან გამოსვლით შესწყვეტდა მიმოსვლას ჩრდილოეთის რკინიგზაზე. ამიტომ ამხანაგი **სტალინი** ბრძანებას აძლევს ბალტიის საზღვაო ძალების უფროსს გაგზავნოს ლადოგის ტბაში საესკადრო ნაღმოსნები „ამურეც“ და „უსურიეც“.

მთელი ოლონეცის მოხალისეთა არმიის ლიკვიდაციის მიზნით, ამხანაგ სტალინის მითითებით, ივნისის დამლევს ფლოტის სარდლობამ ხმელეთის ძალების სარდლობასთან ერთად შეიმუშავა მეტად გაბედული სადესანტო ოპერაციის გეგმა. ამ ოპერაციას ეწოდა „ტულოქსა-ვიდლიცის“ ოპერაცია. მისი მიზანი იყო თეთრგვარდიელ-ფინელთა ძალების ბაზის მოსპობა მდინარეების ტულოქსისა და ვიდლიცის რაიონში, იმ ადგილას, სადაც ეს მდინარეები ლადოგის ტბას ერთვიან. ეს გულმოდგინედ დამუშავებული ოპერაცია ბრწყინვალედ შეასრულა 26-28 ივნისს ჩვენმა ონეგა-ლადოგის ფლოტილიამ. ფლოტილიის გემებსა და მოწინააღმდეგის სანაპირო ბატარეებს შორის 10-12-საათიანი ბრძოლის შემდეგ ფლოტილიის გემების საარტილერიო ცეცხლის მფარველობით გადამსხდარმა წითელარმიელთა და მეზღვაურთა დესანტმა აიღო ტულოქსა და ვიდლიცა. რაზმმა ხელში ჩაიგდო დიდი ნადავლი: 11 ქვემეხი, რამდენიმე ათასი ჭურვი, 2.000-მდე შაშხანა, მილიონობით ვაზნები, 12 ტყვიამფრქვევი, 3 ყუმბარმტყორცნი აპარატი, 4 ავტომატი, სურსათის, საბრძოლო და სამეურნეო მოწყობილობის საწყობები.

ამხანაგი **სტალინი**, რომელიც თვალყურს ადევნებდა ლადოგის ფლოტილიის ოპერაციას, იმავე დღეს (28 ივნისს) მისასალმებელ დეპეშას უგზავნის წითელარმიელებსა და ლადოგის ფლოტილიის მეზღვაურებს და მაშინვე ატყობინებს ამას ამხანაგ **ლენინს**. დეპეშაში ამხანაგ ლენინის სახელზე ამხანაგი სტალინი იოწყება:

„დღეს ჩვენმა ნაწილებმა ჩვენი ლადოგის ფლოტის დახმარებით უეცარი დარტყმით აიღეს ვიდლიცის ქარხანა ფინეთის საზღვართან, ხელში ჩაიგდეს 11 ქვემეხი, მდიდარი საარტილერიო და სასურსათო საწყობები. წმოღებულ ჭურვებს, ვაზნებს ტყვიამფრქვევებს ვიფიქრით“. (ჟურნალი „ბოლშევიკ“, 1938 წ. № 2).

პეტროგრადის და სამხრეთის ფრონტებზე საბრძოლო დამსახურებისათვის, 1919 წ. 20 ნოემბერს სრულიად-რუსეთის კაცმა ამხანაგი სტალინი წითელი დროშის ორდენით დააჯილდოვა.

ვ. სივკოვი

პეტროგრადის ბაზის მეზღვაურთა საექსპედიციო რაზმის ასეულის პარტიუჯრედის ყოფ. მდივანი, ამჟამად პოლკის კომისარი.

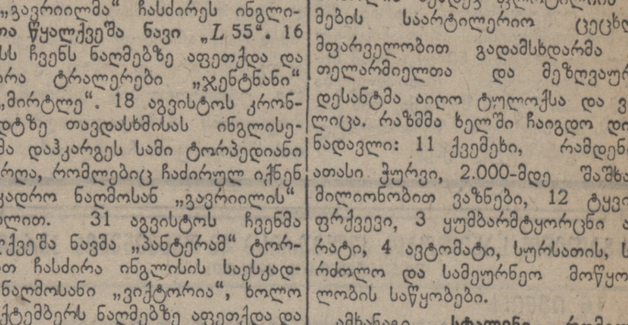

პლაკატი „მკერდით დავიცვათ პეტროგრადი!“

რომლებმაც მას შესაძლებლობა მისცეს მალე აღმოეჩინა ამ ბარათის ავტორი. აღმოჩნდა რომ „ვიკ“ არის შტეინინგერი, კადეტი, ინჟინერი, პეტროგრადის არალეგალური კონტრრევოლუციური ორგანიზაციის მეთაური, ანტანტისა და იუდენიჩის ერთერთი მთავარი ჯაშუში. იგი ჰგზავნიდა იუდენიჩის შტაბში ცნობებს წითელი არმიის ნაწილების დისლოკაციისა და საომარი მასალის შესახებ.

აქტიურ თეთრგვარდიელ შეთქმულთა შორის იყვნენ: გენერალ-ფელდშტაბის ყოფილი გენერალი მახოვი, რომელიც იყო იუდენიჩის წარმომადგენელი და აერთიანებდა ყველა საბჭოური-ტექნიკური ორგანიზაციის საქმიანობას ნაციონალურ ცენტრთან (ის მსახურობდა დასავლეთის ფრონტის შტაბში და დავალებული ჰქონდა კავშირი მე-7 წითელ არმიასთან); სუხოვი, კადეტი, იუდენიჩის სამხედრო ჯაშუში, რომელიც მუშაობდა ვარშავის რკინიგზის რევიზორად, აძლევდა შტეინინგერს სამხედრო ხასიათის ცნობებს: გრიგორიევი, ყოფილი ოფიცერი-არტილერისტი, მსახურობდა პეტროგრადის საოლქო სამხედრო კომისარიატის დაზვერვის განყოფილებაში, აძლევდა ნაციონალურ ცენტრს სამხედრო ცნობებს, მიიღო იუდენიჩისაგან 40 ათასი მანეთი ჯაშუშური მუშაობისათვის, და სხვები.

ამასთან ერთად კრონშტადტში აღმოჩენილ და ლიკვიდირებულ იქნა ბალტეგალური კონტრრევოლუციური ორგანიზაცია, რომელიც იქ ბაზირებას ამზადებდა. აქტიურ შეთქმულთა შორის იქ იყვნენ კრონშტადტის საზღვაო ბაზის შტაბის უფროსი რიბალტოვსკი; საზღვაო სიმაგრის არტილერიის უფროსი ბუტკევიჩი და სხვ., სულ 17 შეთქმული. შტეინინგერის ბინაზე დააპატიმრეს მენშევიკი როზანოვი.

შეთქმულების გამომჟღავნების საქმეში დიდი მნიშვნელობა ჰქონდა აგრეთვე პეტროგრადში ყველა ბურჟუაზიული ბინის გაჩხრეკას. ამ ოპერაციაში მონაწილეობას იღებდა რამდენიმე ათასი პეტროგრადელი მუშა. პირველი მასობრივი ჩხრეკა მოხდა კრასნაია გორკაზე კონტრრევოლუციურ ამბოხებასთან დაკავშირებით. ჩხრეკის შედეგებმა გამოარკვიეს კონტრრევოლუციური ორგანიზაციის პირდაპირი კავშირი უცხოეთის საკონსულოებთან, რომელთა ბინებში აღმოაჩინეს დოკუმენტები. ეს დოკუმენტები ყოველ ექვს გარეშე ადასტურებდნენ ზოგიერთი დიპლომატების ჯაშუშურ მუშაობას. ამ შენობების გაჩხრეკის დროს, რომლებიც ეკუთვნოდა საფრანგეთის, იტალიის, გერმანიის, შვეიცარიის, ჰოლანდიის, დანიის, რუმინეთისა და სხვა საელჩოებს, აღმოჩენილ იქნა არა მარტო დოკუმენტები, არამედ ნივთიერი საბუთებიც ტყვიამფრქვევების, შაშხანების, საომარი მასალების, ფარული კომუტატორების და სხვ. სახით. რუმინეთის საელჩოს შენობაში ერთი ქვემეხიც კი აღმოაჩინეს.

ბურჟუაზიული ბინების გაჩხრეკის დროს აღმოაჩინეს 6626 შაშხანა, 141.895 ვაზნა, 644 რევოლვერი, რამდენიმე ტყვიამფრქვევი, ხელყუმბარა, პიროქსილინის კოჭები და სხვ. ეს იყო მთელი არსენალი, რომელიც თეთრგვარდიელ შეთქმულებს დამალული ჰქონდათ იმისათვის, რომ შეეიარაღებინათ საბჭოთა ხელისუფლების მტრები და პეტროგრადში მოეწყოთ ამბოხება.

მიიღო რა ცნობა პეტროგრადში ჩატარებული ჩხრეკის შედეგების შესახებ, ამხანაგმა ლენინმა მოუწოდა მთელ რესპუბლიკას მიებაძნათ პეტროგრადელი მუშების მაგალითისათვის.

ნაციონალური ცენტრის პეტროგრადის განყოფილების ლიკვიდაციის შედეგად სრულიად-რუსეთის საგანგებო კომისიამ მალე მოახერხა აღმოეჩინა და მოესპო ცენტრის ძირითადი ბირთვი, რომელიც მოსკოვში იმყოფებოდა.

1919 წლის 23 ნოემბერს გამოქვეყნდა სრულიად-რუსეთის საგანგებო კომისიის ცნობა ანტანტის ჯაშუშთა დიდი კონტრრევოლუციური შეთქმულების გამომჟღავნების შესახებ.

სრულიად - რუსეთის საგანგებო კომისია იუწყებოდა: „ახლა, როდესაც დენიკინის ურდოები ცდილობენ შემოიპრან საბჭოთა რუსეთის ცენტრში, ანტანტის ჯაშუშები ამზადებდნენ აჯანყებას მოსკოვში. როგორც ერთ დროს პეტროგრადის ფრონტზე მათ გადასცეს მოწინააღმდეგეს კრასნაია გორკა და კინაღამ არ გადასცეს კრონშტადტი და პეტერიც, ისე ახლაც ისინი ცდილობდნენ გაეწყვეთ მტრისათვის მოსკოვის კარი. ეს არამზადები ძალიან ჩქარობდნენ! მათ „ხელისუფლების ორგანოც“ კი მოამზადეს იმ შემთხვევისათვის, თუ გაიმარჯვებდნენ, და მათი ნაციონალური ცენტრი, რომელიც ინგლისელებს მიეყიდა, უნდა ამოტივტივებულიყო ზედაპირზე, როგორც კი გენერლების შეთქმულებითი ორგანიზაცია აიღებდა მოსკოვს.

მაგრამ მოღალატეები და ჯაშუშები ანგარიშში მოტყუვდნენ! მათ ყელში სწვდა რევოლუციური პროლეტარიატის ხელი და ჩაიგდო უფსკრულში, საიდანაც ისინი ველარ დაბრუნდებიან.

სრულიად - რუსეთის საგანგებო კომისია მიმართავს ყველა ამხანაგ მუშებსა და გლეხებს: „ამხანაგებო! იყავით ფხიზლად! იყავით რესპუბლიკის სადარაჯოზე დღე და ღამე! მტერი ჯერ არ არის განადგურებული მთლიანად. ნუ მოაშორებთ მას თვალს!“ (რუსეთის დეპეშათა საგენტოს კედლის გაზეთის სასწრაფო გამოშვება № 66, 1919 წ. 23 ნოემბერი).

ამგვარად, პეტროგრადში შეთქმულების გამომჟღავნებამ ხელი შეუწყო ყველაზე მსხვილი ჯაშუშური ორგანიზაციის!—ნაციონალური ცენტრის ძირითადი ბირთვის ლიკვიდაციას.

ამხანაგ **სტალინის** ხელმძღვანელობით პეტროგრადში ჩატარებულ სპეციალურ მუშაობას არ

ᱚᱞᱚᱱᱟᱣᱟᱱ ᱢᱮᱥᱟᱨᱟ ᱥᱤᱧᱤᱱ ᱠᱚᱢᱯᱟᱱᱤ ᱨᱮᱭᱟᱜ ᱱᱚ 186 (6366), 14 ᱢᱮᱥᱟᱨᱟ 1939 ᱡᱤ.

ᱥᱟᱱᱛᱟᱞ ᱢᱟᱡᱷᱤ ᱨᱮᱭᱟᱜ ᱨᱮᱱᱟᱜ ᱥᱟᱨᱠᱟᱨ ᱠᱚᱱᱚ ᱠᱚᱢᱯᱟᱱᱤ ᱢᱮ ᱵᱮᱵᱷᱟᱨ ᱠᱚᱢᱯᱟᱱᱤ ᱨᱮᱭᱟᱜ ᱱᱚ